

A romantic couple is shown in a close embrace on a path in a park during autumn. The woman, on the left, has long brown hair and is wearing a beige patterned sweater and a teal denim skirt. The man, on the right, has short dark hair and is wearing a purple shirt and a dark green scarf. They are holding a large, bright blue umbrella. The background is filled with trees with yellow and orange autumn leaves, and the ground is covered with fallen leaves.

***Alle
obstakels
overwonnen***

K. Willaert

Alle obstakels overwonnen

Katie heeft het niet gemakkelijk gehad in haar jeugd. Door een tragisch voorval werd haar hele leven overhoop gegooid. Nu is ze een jonge vrouw die voor het eerst op eigen benen moet staan. Ze zit vol twijfels maar als ze Tom ontmoet, helpt hij haar en door hem voelt ze zich beter. Ze valt als een blok voor hem, maar kan hij haar liefde wel beantwoorden? En wat moet ze doen met Aaron, haar lieve collega, voor wie ze ook gevoelens heeft? Katie zal erachter moeten zien te komen wat ze echt wil in het leven voor ze gelukkig kan worden.

Over de auteur

K. Willaert staat in het dagelijkse leven voor de klas, maar heeft na de werkdag nog een schatkamer aan inspiratie om verhalen neer te pennen. Het leukste om over te schrijven is natuurlijk de liefde en de zoektocht daarnaartoe. Schrijven is een leuke ontspanning waarbij heerlijk weggedroomd kan worden.

K. Willaert

Alle obstakels overwonnen

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-053-9

NUR 344

© 2017 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

www.uitgeverijderodetulp.nl

mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp

Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: K. Willaert

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor P, de liefde van mijn
leven die me altijd steunt en
in me gelooft.

Als je je geen dwaasheid kunt herinneren die je uit liefde hebt begaan, dan heb je nooit echt liefgehad.

William Shakespeare
(uit *Naar het u bevalt*)

Proloog

Een verlaten strand. De maan komt langzaam hoger en hoger aan de hemel. Een vrouw, Katie, loopt op het zand. Ze staart naar de zee terwijl het zand wegspoelt onder het doorzichtige water.

Ze denkt na over het heden en het verleden. Ze mijmert over haar zus Sophie en herinnert zich hoe ze hier vroeger kwam spelen met haar. Lang geleden, toen ze nog jong en onschuldig waren. Het leven heeft hen te snel ingehaald, en dan vooral Sophie.

Katie heeft geen idee waar haar zus nu zou zijn als ze nog zou leven.

De golven spoelen dichterbij tegen de kust aan. Ze loopt dichterbij naar de zee. Even staat ze stil om haar schoenen uit te doen, die ze achterlaat op het strand. Ze herinnert zich dat ze die met Tom, haar vriend, heeft gekocht.

Ze voelt dat de wind verandert. De lucht wordt donkerder.

Er is verder niemand op het strand; ze is helemaal alleen. De storm komt dichterbij en vult de lucht. Ze ploft neer in het zachte zand en denkt verder na over het verleden.

“Ik denk dat iedereen zoekt naar z’n doel in het leven,” fluistert ze tegen zichzelf. “Een reden waarom we rondlopen op deze aarde. Toch ben ik er zeker van dat er op deze wereld een aantal mensen is dat, net als ik, geen idee heeft wat hun doel is. Al al die jaren zoek ik naar dat éne doel, maar als ik denk dat ik het gevonden heb, is het niet wat ik wil. Dan voldoet het niet aan wat ik wil. Uiteindelijk is liefde vinden en dit behouden het enige wat ik echt wil.” Ze zucht diep.

Een paar maanden geleden was ze zevenentwintig geworden en vannacht is ze teruggekeerd naar haar geboortedorp om te kijken naar de zee. Ze zit op dezelfde plek waar haar zusje verdween, twaalf jaar

geleden. Haar zus was nog zo jong.

De dag waarop het gebeurde, kan ze zich nog voor de geest halen alsof het gisteren was. De zon scheen en het beloofde een prachtige dag te worden, in die zomervakantie van 1981.

De zomer van 1981

Opgroeien gebeurt wanneer je begint terug te kijken op dingen en wenst dat je ze kon veranderen.

Cassandra Clare

Hoofdstuk 1.

“Mama, er is iemand aan de voordeur,” zei Sophie toen ze terugkwam uit de hal. Ze had de deur opengedaan omdat iemand had aangebeld. Ze liep de eetkamer in. “Het is een man,” voegde ze eraan toe, terwijl haar blik zocht naar die van haar zus Katie. Katie keek even naar Sophie en knikte veelbetekenend. Hun ogen konden de afkeuring niet verbergen.

“Ik kom zo terug,” zei hun moeder. Ze stond op van haar stoel en ging naar de voordeur. Ze sloot de tussendeur zodat ze ongestoord met de onbekende man kon praten.

“Wie denk jij dat het is?” fluisterde Katie tegen

haar jongere zus. Ze keek naar haar gezicht en kon nauwelijks geloven dat Sophie vorige week al twaalf geworden was.

“Ik weet het niet,” zei Sophie. “Ik heb hem nog nooit gezien.” Ze ging zitten op een stoel.

Katie bleef kijken naar haar zusje. Het was een warme zomervakantie en ze had al veel in de zon gespeeld. Haar huid was bruinverbrand.

Katie dacht na over de onbekende man. Heel wat mannen kwamen naar hun huis; hun vader was vijf jaar geleden zomaar uit hun leven verdwenen en ze hadden sinds die dag niets meer gehoord van hem.

Gedurende die vijf jaar waren er mannen geweest die frequent op bezoek kwamen bij hun moeder.

Eén keer had Katie al haar moed verzameld en haar moeder gevraagd of ze wist welke verhalen de mensen in het dorp vertelden over haar.

“Dat interesseert me niet. Ik voel me zo alleen,” had haar moeder geantwoord. “Ik doe niemand kwaad en het is niet het einde van de wereld.”

Met die woorden was hun gesprek voorbij geweest.

“Wie was dat aan de deur, Katie?” riep een stem van boven. Het was haar broertje Kai. Hij was veertien, één jaar jonger dan Katie. Hij was al heel leuk om te zien. De oudere meiden stonden nu al vaak praatjes

te maken met hem of sloofden zich uit in de hoop wat aandacht te krijgen van hem, maar het kon hem nog niet schelen.

“Kom naar beneden, Kai,” riep hun moeder.

Katie draaide zich om en zag dat haar moeder in de deuropening van de eetkamer stond.

“Je moet je zus en broer meenemen en naar buiten gaan, Katie.”

“Waarom?” vroeg ze, maar ze wist het antwoord al. Ze voelde diep vanbinnen dat iets borrelde.

Haar moeder kwam dichterbij staan en gaf Katie een lichte duw. “Luister Katie, ik ben het beu om me constant te moeten verantwoorden. Stop met je domme vragen. Neem de anderen mee en ga naar buiten. Bemoei je niet met mijn zaken.” Ze draaide zich om en wilde terug lopen naar de hal.

“Hoe kun je je zo gedragen?” vroeg Katie kwaad.

Haar stem ging even de hoogte in. Katie voelde dat haar vuisten zich balden en dat ze haar nagels in haar handpalmen duwde. “Denk je nooit meer aan pap? Geloof je niet meer in liefde?”

Haar moeder stopte. Katie dacht dat ze haar even zag huiveren.

“Liefde is een dwaasheid, Katie. Laat je niet voor de gek houden. Ware liefde is iets voor in sprookjes.”

Ze keek droevig naar Katie. “Wat je weet over liefde klopt niet. Vergeet het maar, het is toch vals. En nu eruit!”

Hoofdstuk 2.

De wind waaide zacht in het gezicht van de drie kinderen, terwijl de zonnestralen brandden op hun gezicht. Kai en Katie liepen samen over de stoep terwijl Sophie een eind voor hen uit rende. Het was een zonnige dag.

“Waar had je het over met mam?” vroeg Kai.

“Niets belangrijks,” loog Katie.

Kai staarde haar doordringend aan in een poging om zijn oudere zus te begrijpen. Hij keek haar recht aan, maar ze wendde haar blik af.

“Laten we naar het strand gaan,” zei ze. Het strand was niet zo ver van hun huis.

“Ik denk dat ik naar het dorp ga. Jens en ik zouden

deze middag toch samen iets doen, dus het komt goed uit dat we het huis uit moesten. Zo hoef ik geen toestemming te vragen,” antwoordde Kai. Hij sloeg rechts af bij het kruispunt en zwaaide naar Katie, die even bleef staan.

“Waar gaat hij heen?” riep Sophie, die gestopt was met rennen. Ze stond verderop in de straat. Katie zag een groep meeuwen opvliegen achter haar zus.

“Hij gaat naar Jens. Wij gaan naar het strand.”

Katie haalde haar zus in. Ze nam haar hand vast en samen liepen ze verder tot aan het strand. Daar aangekomen wandelden ze over het warme zand.

“Moet je die golven zien,” zei Katie. “Ze zijn gigantisch!”

“Je haar danst in de wind,” lachte Sophie.

Katie voelde dat het waar was wat haar zus zei.

“Grappig hè,” antwoordde ze. “Het waait en het is toch zo’n mooie, zonnige dag!”

Na een korte wandeling hielden ze halt op het zand.

“Ik wil de zee in. Ga je mee?” vroeg Sophie.

“Ik heb geen zin om nat te worden,” zei Katie.

“Laten we gewoon in de zon zitten.”

“Er zal heus niets gebeuren, Katie,” zei Sophie. “Als Kai er zou zijn geweest, zou hij wel meegegaan zijn met me.” Ze keek schuin naar Katie en zag dat deze

twijfelde. “Ik heb een idee: ik ga de zee in en jij blijft hier op het zand om op me te letten.”

“Oké,” zei Katie. “Maar ik vind het alleen goed als je belooft dat je voorzichtig zult zijn!”

“Dat belooft ik! Ik houd van je, grote zus,” lachte Sophie.

Terwijl Sophie naar de zee rende, ging Katie op het zand zitten. Ze dacht na over wat haar moeder had gezegd. Ze probeerde het wel, maar kon niet begrijpen hoe haar moeder zo kon denken over het leven. Hoe was het mogelijk dat ze alle hoop in de liefde had opgegeven?

Ze herinnerde zich nog de dag dat haar vader vertrokken was. Het was ook een zonnige dag in de zomervakantie geweest, zoals vandaag. Hij was gewoon de deur uitgewandeld en had gezegd dat hij later terug zou komen. Vijf jaar later hadden haar zus, haar broer en haar moeder de hoop opgegeven, maar Katie niet. Ze was er zeker van dat hij op een dag zou terugkeren. Het was slechts een kwestie van tijd voor hij zou weerkeren. Dan zou hij uitleggen wat er gebeurd was en waarom hij was weggegaan en dat zou allemaal logisch klinken en ze zouden weer dat gelukkige gezin van toen zijn. Ze keek naar Sophie in het water en ze dacht aan

haar en Kai. Katie hield zoveel van hen. Ze had zich altijd verantwoordelijk gevoeld voor haar jongere broer en zus, omdat hun moeder er de laatste jaren vanuit gegaan was dat Katie mee zou helpen met de opvoeding.

Ze leunde achterover in het warme zand. De zonnestralen hadden het opgewarmd en het voelde heerlijk, zacht en veilig. Ze wierp nog een blik op Sophie en zag dat ze vrolijk aan het spelen was in het water. Even mijn ogen sluiten kan geen kwaad, dacht Katie.

Gedachten aan de hereniging met haar vader en moeder vulden haar hoofd en even later viel ze, zonder dat ze het zelf doorhad, in slaap.